

Viestintäyksikkö

Euroopan unionin tuomioistuin
LEHDISTÖTIEDOTE nro 17/15
Luxemburgissa 12.2.2015

Tuomio asiassa C-396/13
Sähköalojen ammattiliitto ry v. Elektrobudowa Spółka Akcyjna

Unionin tuomioistuin selventää käsitettä lähetettyjen työntekijöiden "vähimmäispalkat"

Työntekijöiden lähettämisestä työhön annetussa direktiivissä¹ säädetään, että vähimmäispalkkojen osalta lähetetyille työntekijöille taattavat työehdot ja -olot vahvistetaan vastaanottavan jäsenvaltion lainsäädännössä ja/tai rakennuslainsäädännössä vastaanottavassa jäsenvaltiossa yleisesti sovellettaviksi julistetuissa työehtosopimuksissa.

Työntekijöiden lähettämisestä työhön annetussa Suomen laissa säädetään, että vähimmäispalkkana pidetään yleissitovan työehtosopimuksen perusteella määräytyvää vastiketta.

Elektrobudowa Spółka Akcyjna (ESA), joka on puolalainen yhtiö, on tehnyt Puolassa Puolan lainsäädännön nojalla 186 työntekijän kanssa työehtosopimukset ennen kuin se on lähettänyt kyseiset työntekijät sen suomalaisen sivuliikkeen palvelukseen sähköistysalan töiden suorittamiseksi Olkiluodon ydinvoimalatyömaalla Eurajoen kunnassa Suomessa.

Kyseiset työntekijät, jotka väittävät, että ESA ei ole myöntänyt heille vähimmäispalkkaa, joka heille olisi pitänyt maksaa yleissitovien suomalaisten sähköistysalan ja talotekniikka-alan sähköasennustoimialalla tehtyjen työehtosopimusten nojalla, ovat kukin erikseen siirtäneet saatavansa suomalaiselle Sähköalojen ammattiliitolle perittäväksi.

Satakunnan käräjäoikeudessa Sähköalojen ammattiliitto väittää, että työehtosopimuksissa määrätään työntekijöiden vähimmäispalkan laskemisesta, joka perustuu sellaisiin kriteereihin, jotka ovat työntekijöiden kannalta edullisempia kuin ESAn soveltamat kriteerit. Nämä kriteerit koskevat erityisesti tapaa, jolla työntekijät on sijoitettu palkkaryhmiin, tapaa, jolla palkka (aikaperusteinen palkka tai urakkapalkka) määritetään, ja vielä tapaa, jolla työntekijöille myönnetään lomarahaa, päivärahaa ja matka-ajan korvaus, sekä heidän majoituksensa kustantamista. ESA väittää muun muassa, että Sähköalojen ammattiliitolla ei ole asiavaltuutta toimia lähetettyjen työntekijöiden nimissä, koska Puolan lainsäädännössä kielletään työsuhteeseen perustuvien saatavien siirto.

Satakunnan käräjäoikeus tiedustelelee unionin tuomioistuimelta, onko perusoikeuskirjassa vahvistettu oikeus tehokkaihin oikeussuojakeinoin esteenä sille, että jäsenvaltion lainsäädäntö, jonka mukaan työsuhteisiin perustuvien saatavien siirto on kielletty, voisi estää sen, että ammattiliitto nostaa kanteen vastaanottavan jäsenvaltion tuomioistuimessa saatavien, jotka lähetetyt työntekijät ovat siirtäneet kyseiselle ammattiliitolle, perimiseksi. Se tiedustelelee myös sitä, onko työntekijöiden lähettämisestä työhön annettua direktiiviä tulkittava siten, että vähimmäispalkkojen käsite kattaa pääasiassa kyseessä olevien kaltaiset palkanosat, sellaisina kuin ne on määritelty yleissitovassa työehtosopimuksessa.

Tänään antamassaan tuomiossa unionin tuomioistuin toteaa, että Sähköalojen ammattiliiton asiavaltuutta ennakkoratkaisua pyytäneessä tuomioistuimessa säännellään Suomen prosessioikeuden mukaisesti ja että työntekijöiden lähettämisestä työhön annetusta direktiivistä

¹ Palvelujen tarjoamisen yhteydessä tapahtuvasta työntekijöiden lähettämisestä työhön toiseen jäsenvaltioon 16.12.1996 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 96/71/EY (EYVL 1997, L 18, s. 1 ja oikaisut EUVL 2007, L 301, s. 28 ja L 310, s. 22).

ilmenee yksiselitteisesti, että vähimmäispalkkoja koskevia kysymyksiä säännellään työsuhteeseen sovellettavasta lainsäädännöstä riippumatta vastaanottavan jäsenvaltion lainsäädännön mukaisesti eli tässä asiassa Suomen lainsäädännön perusteella. Tässä asiassa unionin tuomioistuin toteaa, ettei ole olemassa mitään perustetta, joka voisi saattaa kyseenalaiseksi kanteen, jonka Sähköalojen ammattiliitto on nostanut Satakunnan käräjäoikeudessa, ja näin ollen perusoikeuskirjassa taatun oikeuden tehokkaasiin oikeussuojakeinoihin.

Unionin tuomioistuin muistuttaa seuraavaksi, että direktiivillä on kaksi tavoitetta: sillä pyritään yhtäältä takaamaan vilpiton kilpailu kotimaisten yritysten ja valtioiden välisiä palveluja tarjoavien yritysten välillä ja sillä pyritään toisaalta takaamaan se, että lähetettyihin työntekijöihin sovelletaan vastaanottavan jäsenvaltion vähimmäissuojaa koskevia pakottavia ydinsääntöjä. Unionin tuomioistuin korostaa kuitenkin sitä, että direktiivillä ei ole yhdenmukaistettu näiden sääntöjen aineellista sisältöä, vaikka siinä annetaankin tiettyjä tietoja niiden aineellisesta sisällöstä.

Näin ollen unionin tuomioistuin toteaa, että direktiivissä todetaan nimenomaisesti, että vähimmäispalkat määritellään vastaanottavan jäsenvaltion lainsäädännössä tai kansallisen käytännön mukaan sillä ehdolla, että tällä määritelmällä ei estetä palvelujen vapaata tarjoamista jäsenvaltioiden välillä. Unionin tuomioistuin katsoo tällä perusteella, että vastaanottavan jäsenvaltion asiana on oltava myös vähimmäispalkkojen laskentatavan ja vähimmäispalkkoja koskevien kriteerien määrittelemine.

Näiden seikkojen perusteella unionin tuomioistuin katsoo, että direktiivi ei ole esteenä työntekijöiden palkkaryhmiin sijoittamiseen perustuvan vähimmäistuntipalkan ja/tai vähimmäisurakkapalkan laskemiselle, kunhan tämä laskeminen ja tämä palkkaryhmiin sijoittaminen suoritetaan pakottavien ja läpinäkyvien sääntöjen mukaisesti, mikä kansallisen tuomioistuimen tehtävänä on tarkistaa.

Unionin tuomioistuin toteaa seuraavaksi, että päivärahaa, jonka tarkoituksena on kyseisten työntekijöiden suojelun takaaminen siten, että heille korvataan työhön lähettämisestä aiheutuvat haitat, ei makseta työntekijöille korvauksena lähetettynä olostä aiheutuneista tosiasiallisista kustannuksista. Tästä seuraa, että sitä on pidettävä lähetettynä olostä maksettavana lisänä ja että se on näin ollen direktiivin mukaisesti osa vähimmäispalkkaa edellytyksin, jotka ovat samat kuin ne edellytykset, jotka on asetettu sen kuulumiselle vähimmäispalkkaan, jota maksetaan paikallisille työntekijöille siinä tapauksessa, että heidät lähetetään työhön kyseisen jäsenvaltion sisällä.

Unionin tuomioistuin huomauttaa myös, että koska päivittäisen matka-ajan korvausta ei makseta korvauksena työntekijälle lähetettynä olostä aiheutuneista tosiasiallisista kustannuksista, sitä on direktiivin mukaisesti pidettävä lähetettynä olostä maksettavana lisänä ja näin ollen osana vähimmäispalkkaa.

Lisäksi unionin tuomioistuin toteaa, että ESan suorittama kyseisten työntekijöiden majoituksen kustantaminen ja ruokasetelien myöntäminen työntekijöille korvauksena työntekijöille heidän lähetettynä olostaan aiheutuneista tosiasiallisista elinkustannuksista eivät voi olla vähimmäispalkan osia.

Oikeudesta loma-ajan palkkaukseen unionin tuomioistuin muistuttaa, että jokaisella työntekijällä on oikeus palkalliseen vuosilomaan. Tästä seuraa, että direktiiviä on tulkittava siten, että vähimmäispalkkaus, joka on myönnettävä lähetetylle työntekijälle palkallisten vuosilomien vähimmäiskeston osalta, vastaa vähimmäispalkkaa, johon kyseisellä työntekijällä on oikeus viitekauden aikana.

HUOMAUTUS: Ennakkoratkaisupyyntö antaa jäsenvaltioiden tuomioistuimille mahdollisuuden tiedustella niiden käsiteltävänä olevan yksittäisen asian puitteissa unionin tuomioistuimelta unionin oikeuden tulkintaa tai unionin toimen pätevyyttä. Unionin tuomioistuin ei ratkaise kansallisen tuomioistuimen käsiteltävänä olevaa asiaa. Kansallisen tuomioistuimen tehtävänä on ratkaista asia unionin tuomioistuimen ratkaisun mukaisesti. Unionin tuomioistuimen ratkaisu sitoo vastaavalla tavoin muita kansallisia tuomioistuimia, jotka käsittelevät samanlaista ongelmaa.

Tämä on tiedotusvälineiden käyttöön tarkoitettu epävirallinen asiakirja, joka ei sido Euroopan unionin tuomioistuinta.

Tuomion [koko teksti](#) julkaistaan CURIA-sivustolla julistamispäivänä.

Lisätietoja: Gitte Stadler ☎ +352 4303 3127

Kuvia tuomion julistamisesta on saatavilla "[Europe by Satellite](#)" ☎ (+32) 2 2964106